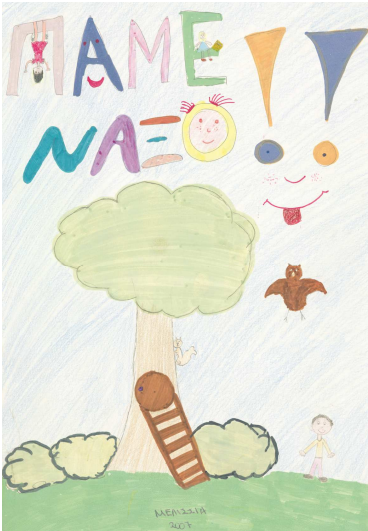

ΠΑΜΕ ΝΑΞΟ: (απόσπασμα)

Μια ηλιόλουστη μέρα στο δάσος, τα φύλλα των δέντρων έκαναν ηλιοθεραπεία αφού έβαλαν αντηλιακό που μύριζε κανέλα και βανίλια.

Οι ήρωες ζούσαν σ' ένα ξέφωτο πάνω σ' ένα τριώροφο δέντρο. Οι τρεις φίλοι μας: η Αθηνά η κουκουβάγια, ο Στίκης ο σκίουρος και ένα παιδί ο Παύλος πήγαιναν κάθε μέρα στο Στίκη για να πάρουν το πρωινό τους!

Ο Παύλος είχε αλλεργία στο αντηλιακό των φύλλων. Κάθε φορά που φτερνιζόταν

κάτι έσπαγε. Γι' αυτό μια μέρα αποφάσισε να βγει στο μπαλκόνι να φτερνιστεί. Εκείνη την ώρα η Αθηνά βγήκε στο μπαλκόνι της να τινάξει ένα τραπεζομάντιλο κι ενώ το τινάζε ένα κουτάλι πετάχτηκε, ένα καρούμπαλο και μέσα απ' το καρούμπαλο μια ιδέα που έλεγε: << Πάμε Νάξο;>>

Η παρέα βρέθηκε στο μπαλκόνι του Στίκη περιμένοντας την Αθηνά για να απολαύσουν το πρωινό τους όπως κάθε φορά έκαναν! Σε λίγη ώρα ο Στίκης έφερε το υπέροχο πρωινό με καφέ και πολλά νόστιμα κουλουράκια με διαφορετικές γεύσεις. Ο καημένος ο Στίκης, όμως, σκόνταψε και κατά τύχη έπεσε από ένα κουλουράκι σε κάθε κεφάλι! Όλοι, λοιπόν,

έφυγαν φορτωμένοι με τις βαλίτσες και με ένα κουλουράκι στο κεφάλι για τη Νάξο!!!

Το ταξίδι στη Νάξο όμως δεν ήταν τυχαίο. Ο Παύλος είχε πάει σε μια κοπέλα που μάντευε τι είχε γίνει στο παρελθόν αλλά και τι θα γίνει στο μέλλον. Του είπε πως κάποιος του είχε κλέψει κάτι πολύτιμο χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει ακόμα! Ο Παύλος ρώτησε πού βρισκόταν αυτός ο τύπος και εκείνη του απάντησε πως εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στη Νάξο. Έτσι οργανώθηκε ένα ταξίδι με προορισμό τη Νάξο!!!

Στο λιμάνι του Πειραιά, όμως, σε ένα από τα εκδοτήρια έγραφε σε μια ανακοίνωση: "Εισιτήρια για Νάξο και

Σαντορίνη με πέντε ευρώ λιγότερα." Οι ταξιδιώτες μας είδαν την ταμπέλα και αποφάσισαν να αγοράσουν από εκεί ώστε να τους μείνουν περισσότερα χρήματα. Ο εκδότης εισιτηρίων όμως μπερδεύτηκε και καταλάθος αντί να τους δώσει εισιτήρια για τη Νάξο τους έδωσε για τη Σαντορίνη!!!

Μετά από μία ώρα οι φίλοι μας βρέθηκαν μπροστά στο λιμάνι της Σαντορίνης κοιτάζοντας απορημένοι την ταμπέλα που έλεγε: "Καλώς ήρθατε στην Σαντορίνη!"

-Τι γίνεται εδώ; ρώτησε ο Παύλος τρομαγμένος και ανήσυχος!

-Έλα ντε!!! είπε ο Στίκης με την απορία στα μάτια!

-Μάλλον θα μπερδεύτηκε ο εκδότης εισιτηρίων στον Πειραιά! απάντησε σοφά και σωστά η κουκουβάγια μας.

-Πάμε γρήγορα να αγοράσουμε εισιτήρια για τη Νάξο! αναφώνησε ο Παύλος.

-Σιγά καλέ! είπε η Αθηνά. Δε σου αρέσει η Σαντορίνη; Διακοπές δεν ήρθαμε;

-Πάμε σας λέω, επανέλαβε.

-Στάσου, πού θα πάμε βραδιάτικα, εγώ προτείνω να κοιμηθούμε ένα βράδυ και ας φύγουμε αύριο πρωί-πρωί, φώναξε ο Στίκης.

-Συμφωνώ!

-Έχετε δίκιο, είπε ο Παύλος και γύρισε πίσω απογοητευμένος.

Τελικά κατέληξαν στη ρεσεψιόν του HOTEL Σαντορίνη! Λίγα λεπτά αργότερα από την ώρα που μπήκαν στο δωμάτιο χτύπησε η πόρτα. Η Αθηνά άνοιξε. Πίσω από την πόρτα στεκόταν ένας μαυροντυμένος κύριος με μαύρο καπέλο και μαύρα γυαλιά!

-Είμαι ο Τζέγι Φίντεγμαν. Ψάχνω για έναν ψηλό μελαγχινό άνδρα με κόκκινη μπλούζα, μπεζ κάπγι παντελόνι και καφέ παπούτσια μάγκας τίμπεγλαντ. Έχει κλέψει από ένα σπίτι σ' ένα δάσος, αντικείμενα φτιαγμένα από χγυσό. Όπως καταλαβαίνετε ήταν και μεγάλης αξίας! Μήπως τον έχετε δει;

Όλη την ώρα που μιλούσε ο κύριος Τζέρι, γαλλικής καταγωγής όπως φαίνεται από την προφορά, ο Παύλος προσπαθούσε να θυμηθεί εάν έλειπε κάτι από το σπίτι του...

-Όχι, δεν τον είδαμε, είπε η Αθηνά και έκλεισε την πόρτα!

ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΣ Ε1

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΡΑΒΔΙ

Οι Κυριακές του χειμώνα ήταν οι πιο βαρετές μέρες για τα παιδιά της οικογένειας Μπελ, τη Φλερ και τον

Γκέιβιν το μικρότερο της οικογένειας. Από το πρωί είχαν παίξει είχαν τσακωθεί και είχαν ξαναμονιάσει. Έτσι αποφάσισαν να πάνε και να εξερευνήσουν τη σοφίτα που δεν συνήθιζαν να το κάνουν.

Χωρίς να χάσουν καιρό ανέβηκαν τα σκαλιά προς τη σοφίτα και άνοιξαν την πόρτα προσεκτικά για να μην ακούσει η κυρία Μπελ η μητέρα των παιδιών το τρίξιμο της πόρτας. Ο Γκέιβιν είχε βρει

πολλά παιχνίδια μα δεν χαιρόταν γιατί ήταν σπασμένα ή χαλασμένα. Τη Φλερ όμως δεν την ένοιαζε αν ήταν σπασμένα. Χαιρόταν που τα ξανάβλεπε έτσι πήρε μερικά για να τα τακτοποιήσει στο δωμάτιό της.

Ύστερα από μισή ώρα ψαξίματος το μάτι της Φλερ έπεσε πάνω σε ένα παλιό και σκονισμένο μπαούλο. Πήγε πιο κοντά και είδε ότι από πάνω του ήταν ένα κλειδί. Άνοιξε το μπαούλο που ήταν κλειδωμένο και είδε ένα μπουκάλι που κάτι είχε μέσα.

-Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Γκέιβιν

-Είναι ένα παλιό μπουκάλι και έχει έναν χάρτη και μωβ σκόνη μέσα. Τότε πήγε και ο Γκέιβιν πιο κοντά στο μπαούλο και διαπίστωσε ότι εκτός από το μπουκάλι

υπήρχε και ένα ραβδί μέσα στο μπαούλο. Η Φλερ άνοιξε το μπουκάλι αλλά χύθηκε η σκόνη στο πάτωμα.

Η πόρτα έκλεισε ξαφνικά και το πάτωμα χανόταν σιγά -σιγά. Ο Γκείβιν πήρε το ραβδί στα χέρια του και είπε

-Άμπρα κατάμπρα και ακούμπησε το ραβδί στο πάτωμα για να ξαναεμφανιστεί.

-Τι κάνουμε τώρα; ρώτησε η Φλερ.

Τότε το πάτωμα χάθηκε όλο και τα παιδιά έπεσαν σε ένα άσπρο κενό. Μετά από λίγο βρέθηκαν σε ένα δάσος, ευτυχώς όμως έπεσαν σε έναν θάμνο και δεν χτύπησαν πολύ, αλλά το ραβδί έπεσε λίγο πιο πέρα και έσπασε. Εκείνη την ώρα πέρασε ένα

σκιουράκι μα δεν φαινόταν χαρούμενο. Είδε τα παιδιά και πήγε προς το μέρος τους.

-Ποιοι είστε και τι θέλετε εδώ; Τα παιδιά παραξενεύτηκαν και κοίταξαν το σκιουράκι με απορία, γιατί δεν συνήθιζαν να βλέπουν ζώα που να μιλάνε. Μετά από λίγο η Φλερ απάντησε

-Εγώ είμαι η Φλερ και αυτός είναι ο αδερφός μου ο Γκείβιν δεν θέλουμε να σας κάνουμε κακό αλλά πού βρισκόμαστε;

-Είστε σε έναν μαγικό κόσμο γι' αυτό και όλα τα ζώα μιλάνε. Τότε το σκιουράκι είδε το ραβδί και έτρεξε να το πάρει. Ήταν το μισό κομμάτι. Το άλλο μισό είχε χαθεί στο δάσος.

-Πού βρήκατε αυτό το ραβδί; ρώτησε το σκιουράκι.

-Στη σοφίτα του σπιτιού μας, είπαν τα παιδιά. Τότε το σκιουράκι εξήγησε στα παιδιά ότι αυτό το ραβδί το ψάχνουν όλα τα ζώα του δάσους γιατί μόνο αυτό μπορεί να τα σώσει από το Χάρο και το βοηθό του το μικρό Δαίμονα που δεν ήθελαν το καλό από τα ζώα. Επίσης θέλουν να γίνουν όλα τα ζώα σκλάβοι τους. Μετά από αυτή τη μικρή εξήγηση το σκιουράκι οδήγησε τα παιδιά κάπου πιο ασφαλέστερα στο σπίτι του Κάστορα. Εκεί μαζεύτηκαν όλα τα ζώα για να μάθουν τα νέα. Τα παιδιά όμως δεν ήταν καθόλου χαρούμενα γιατί δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τα ζώα και τα λυπόταν.

Είχε κιόλας βραδιάσει και τα παιδιά νύσταζαν. Το σκιουράκι όμως προσφέρθηκε για να κοιμηθούν σπίτι του. Άλλωστε το σπίτι του ήταν μεγάλο και άνετο. Από την άλλη μεριά όμως τα ζώα του δάσους δεν κοιμήθηκαν. Ήθελαν να μιλήσουν για τα παιδιά και για το ραβδί παρόλο που νύσταζαν. Έτσι έμειναν στο σπίτι του κάστορα.

-Πρέπει να κάνουμε κάτι. Είδατε πως ήταν τα παιδιά, πρέπει να στενοχωρήθηκαν πολύ που δεν κατάφεραν να μας βοηθήσουν, είπε η χελώνα.

-Αν δεν βρούμε το άλλο μισό κομμάτι από το ραβδί των παιδιών θα πέσουμε στα χέρια του Χάρου και του βοηθού του, του

Δαίμονα έτσι θα έχουμε μίσος ο ένας για τον άλλο.

-Είναι αδύνατον, το δάσος είναι πολύ μεγάλο και το ραβδί πολύ μικρό. Αποκρίθηκε το αρκουδάκι.

-Μπορούμε όμως να δούμε από τι είναι φτιαγμένο το ραβδί και να φτιάξουμε ένα άλλο. Είπε η κουκουβάγια.

Όταν τελείωσε η συζήτηση το σκιουράκι πρόσεξε δύο μεγάλες σκιές μέσα στη φωλιά του Κάστορα. Κατάλαβε ότι ήταν ο Χάρος και ο Δαίμονας και ότι δεν ήρθαν για καλό. Γι' αυτό ειδοποίησε τα ζώα που βρίσκονταν εκεί. Ύστερα από λίγο επικράτησε πανικός. Ήταν όμως αργά, ο Χάρος καθόταν μπροστά στην είσοδο της φωλιάς και τα ζώα δεν

μπορούσαν να ξεφύγουν εύκολα, έτσι ο Χάρος με μια μεγάλη απόχη που κρατούσε άρχισε να κυνηγάει τα ζώα μικρά και μεγάλα. Μερικά όμως του ξέφυγαν. Από την άλλη μεριά όμως ο βοηθός του Χάρου έφυγε από τη φώλια του Κάστορα και πήγε στο σπίτι όπου κοιμόταν τα παιδιά. Έβγαλε ένα κουτάκι από την τσέπη του, το άνοιξε και έριξε στα παιδιά μια χρυσή σκόνη για να κοιμούνται δύο εβδομάδες, μέχρι τότε ο Χάρος θα έχει πιάσει όλα τα ζώα του δάσους.

Ο Χάρος είχε πιάσει πολλά ζώα και τα είχε βάλει στην τσάντα του. Ο Δαίμονας πήρε τα κοιμισμένα παιδιά και τα έκλεισε στον πύργο του Χάρου που ήταν χτισμένος

στην άκρη του δάσους. Τα έκλεισε λοιπόν σε ένα μπουντρούμι του πύργου. Στο διπλανό μπουντρούμι έκλεισαν τα ζώα που είχε πιάσει ο Χάρος.

-Πόσα ζώα έπιασες; Τον ρώτησε ο Δαίμονας

-Αρκετά μα όχι όλα, κάποια ήταν πολύ γρήγορα. Αύριο θα πιάσουμε και τα υπόλοιπα είπε ο Χάρος και πήγε να κοιμηθεί στο δωμάτιό του. Ο Δαίμονας που ήταν νέο μέλος της συμμορίας κοίταξε λυπημένο τα ζώα, πλησίασε στο μπουντρούμι τους και τους είπε: Και εγώ ήμουν κάποτε σαν και εσάς. Τα ζώα παραξενεύτηκαν... Ναι, συνέχισε εγώ ήμουν κάποτε ένα ζώο ήμουν μια αρκούδα. Ο Χάρος και ο παλιός του

βοηθός με μετέτρεψαν σε Δαίμονα και με ανάγκασαν να είμαι στη συμμορία τους. Ο παλιός του βοηθός όμως πέθανε προσπαθώντας να φτιάξει ένα φίλτρο.

-Τι σχέδια έχει ο Χάρος για εμάς και τα παιδιά; ρώτησαν τα ζώα.

-Τα σχέδια είναι να σας κάνουν όλους υπηρέτες τους και ενώ εσείς θα δουλεύετε ασταμάτητα γι' αυτούς, αυτοί θα κάθονται και θα απολαμβάνουν αυτό το όμορφο δάσος. Όσο για τα παιδιά δεν ξέρω, αλλά θα μάθω και θα σας πω σίγουρα. Ο Δαίμονας έσβησε τα φώτα και πήγε να κοιμηθεί. Τα ζώα δεν κοιμήθηκαν καθόλου και αναρωτιόταν, αν πίστευαν στα λόγια του Δαίμονα, αν δουν

ξανά τα παιδιά ή αν έρθουν να τα βοηθήσουν τα άλλα ζώα του δάσους.

Τα υπόλοιπα ζώα που δεν είχαν πιαστεί από το Χάρο δεν ήταν πολλά. Ήταν μερικοί λαγοί που έτρεχαν γρήγορα κανά δυό σκιουράκια και μια χελώνα, παρόλο που δεν έτρεχε γρήγορα μπήκε μέσα στο καβούκι της και ο Χάρος δεν την είδε γι' αυτό και την πάτησε. Ευτυχώς όμως δεν έπαθε τίποτα. Μόνο το σπιτάκι της έσπασε λίγο. Αργά το βράδυ κρατώντας το κομμάτι απ' το καβούκι της κίνησε για το νοσοκομείο του δάσους. Όμως εκεί δεν ήταν η νοσοκόμα η Κυρία Καμηλοπάρδαλη, ήταν στο μπουντρούμι με τα υπόλοιπα ζώα. Η χελώνα τότε σκέφτηκε τι είχε γίνει στο σπίτι του Κάστορα. Έτσι πήρε

ένα φάρμακο που της έβαζε και άλλες φορές η Κυρία Καμηλοπάρδαλη όταν έσπαγε ή ράγιζε το καβούκι της.

Όμως οι λαγοί, οι σκίουροι και η μικρή χελώνα κατέληξαν κι αυτοί στο μπουντρούμι με τα άλλα ζώα το πρωί που ο Χάρος και ο Δαίμονας πήγαν να τα πιάσουν. Μετά ο Δαίμονας και ο Χάρος πήγαν μια βόλτα στο δάσος. Ο Δαίμονας δεν είχε ξαναφέρει πληροφορίες στα ζώα. Μια που είχαν φύγει ο Χάρος και ο Δαίμονας τα ζώα σκέφτηκαν ν' αποδράσουν. Αλλά με ποιον τρόπο; Όλοι άρχισαν να σκέφτονται. Ήταν πολύ δύσκολο... Ακουστήκαν πολλές προτάσεις αλλά καμία δεν έφτανε τα κλειδιά του μπουντρουμιού. Τότε ένα μικρό αρκουδάκι

είπε: Ένα ζώο σαν εσένα σκιουράκι σίγουρα θα μπορέσει να περάσει τα σιδερένια κάγκελα της φυλακής. Όλοι συμφώνησαν μ' αυτήν την καταπληκτική ιδέα. Έτσι το σκιουράκι ξεκίνησε τη δύσκολη αποστολή.

Έπρεπε να γυρίσει όλο τον πύργο για να βρει τα κλειδιά που άνοιγαν το λουκέτο του μπουντρομιού. Όλα τα ζώα βοήθησαν το σκιουράκι να περάσει ανάμεσα από τα στενά κάγκελα της φυλακής τους. Με πολύ δυσκολία τελικά κατάφερε να περάσει... Προχώρησε αρκετά μα πουθενά δεν έβλεπε τα κλειδιά. Ιστοί αράχνης κρέμονταν από τα ταβάνια.

Το μέρος ήταν πολύ τρομακτικό. Το σκιουράκι μπήκε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο,

εκεί είδε ότι δεν είχε ξαναδεί, αράχνες, ποντίκια, κατσαρίδες. Βγήκε γρήγορα έξω, έκλεισε με δύναμη την πόρτα και προχώρησε. Τ' άλλα ζώα που βρίσκονταν στο μπουντρούμι έτρεμαν απ' το φόβο τους μην πάθει κάτι και ο ιδρώτας έτρεχε σαν ρυάκι από το πρόσωπό τους. Το σκιουράκι φοβισμένο μπήκε σε κάποιο άλλο δωμάτιο που μια ταμπέλα έγγραφε: *«ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ ΔΑΙΜΟΝΑ»*. Το κρεβάτι ήταν ξέστρωτο , πάνω σε ένα τραπέζι υπήρχαν ποντίκια, μια αράχνη κρύφτηκε κάτω από το κρεβάτι. Ξαφνικά ακούστηκε η φωνή του Χάρου:

-Πώς σου φάνηκε η βόλτα στο δάσος;

Και αμέσως μετά η καταφατική απάντηση του Δαίμονα. Το σκιουράκι ακούγοντας αυτή τη συζήτηση έτρεξε και κρύφτηκε σ' ένα άλλο δωμάτιο χωρίς να προσέξει την ταμπέλα που είχε απ' έξω η πόρτα: «*ΜΗΝ ΜΠΤΑΙΝΕΤΕ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΧΑΡΟΥ*». Ήταν λοιπόν το εργαστήριο του Χάρου. Το σκιουράκι χωρίς να ξέρει που μπήκε προχώρησε στο μεγάλο αυτό δωμάτιο. Αριστερά του είδε ένα μικρό τραπέζι που πάνω είχε ποντίκια, αράχνες, κατσαρίδες και άλλα. Πιο πέρα είδε μια μικρή κούτα. Την άνοιξε και είδε ένα ραβδί. Σκέφτηκε να το πάρει για να βοηθήσει τα ζώα του δάσους, όμως διάβασε πρώτα το χαρτάκι που είχε δίπλα από το ραβδί «*ΜΗΝ*

ΑΓΓΙΖΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ» μόλις με αυτό το ραβδί τα ακουμπήσω θα γίνουν υπηρέτες μου. Άρα ήταν αλήθεια τα λόγια του Δαίμονα σκέφτηκε και συνέχισε. Αποτελείτε από: Τρίχες από ουρά καλικάντζαρου, φύκια από τη θάλασσα της θλίψης, ιστούς αράχνης, μέλισσας κεντρί και αίμα οχιάς φαρμακερής. «ΜΗΝ ΧΑΘΕΙ». Μόλις διάβασε αυτά το σκιουράκι τα 'χασέ, έπρεπε οπωσδήποτε να βρει τα κλειδιά και να ελευθερώσει τα ζώα και τα παιδιά πριν ο Χάρος τους κάνει όλους υπηρέτες του. Το σκιουράκι πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε φοβισμένα την αποστολή του.

Πήγε σε αρκετά δωμάτια ανέβηκε σκάλες, πέρασε κεφαλόσκαλα, μα πουθενά δεν έβρισκε τα κλειδιά είχαν γίνει άφαντα. Προχώρησε και μπήκε σ' ένα δωμάτιο που έγραφε «ΑΠΟΘΗΚΗ». Μόλις μπήκε το σκιουράκι είδε με έκπληξη κλειδιά. Όμως ήταν πολλά, ποιο θα διάλεγε; ποιο θα άνοιγε την πόρτα του μπουντρομιού των ζώων και των παιδιών; Πήρε αρκετά κλειδιά στην τύχη και κίνησε για το μπουντρούμι.

Στο μέσω της διαδρομής συνάντησε το Δαίμονα. Φοβήθηκε πολύ.. Ο Δαίμονας κατάλαβε ότι έψαχνε τα κλειδιά για να απελευθερώσει τα ζώα και του είπε: -Είσαι σίγουρος ότι είναι αυτά τα κλειδιά για το μπουντρούμι των φίλων σου;

-Όχι, δεν είμαι σίγουρος. Απάντησε το σκιουράκι δειλά.

-Περίμενε εδώ και εγώ θα σου φέρω τα κλειδιά που θέλεις.

Έτσι κι έγινε. Μετά από λίγο ο Δαίμονας του έφερε τα κλειδιά. Επίσης για να μην δει το σκιουράκι ο Χάρος το πήρε και το έκρυψε κάτω απ' το παλτό του και το οδήγησε ως το μπουντρούμι. Εκεί το σκιουράκι άνοιξε την πόρτα.

Τα ζώα βγήκαν έξω και σιωπηλά κατέβηκαν με προσοχή απ' το παράθυρο του πρώτου ορόφου. Ξεκλείδωσαν και τα παιδιά που δεν είχαν ξυπνήσει ακόμα από το μαγικό φίλτρο που τους είχε ρίξει ο Δαίμονας στο σπίτι του σκίουρου. Έπρεπε γρήγορα να

φτιάξουν ένα ραβδάκι για να σωθούν. Όμως δεν ήταν πολύ εύκολο να φτιάξουν καινούργιο μαγικό ραβδί. Ο Χάρος δεν είχε καταλάβει τίποτα. Τα ζώα τότε κάθισαν και άρχισαν να σκέφτονται πως θα έφτιαχναν ξανά καινούργιο ραβδί.

Δίπλα στα παιδιά εντελώς ξαφνικά εμφανίστηκε μία κοπέλα που φορούσε έναν μακρύ χιτώνα κι ένα υπέροχο δαχτυλίδι από πολύτιμα πετράδια. Τα ζώα τρόμαξαν πολύ δεν ήξεραν τι να κάνουν. Εκείνη η όμορφη κοπέλα τους είπε:

-Μη φοβάστε καλά μου ζώα εγώ ήρθα να σας βοηθήσω. Είμαι από έναν άλλο μαγικό κόσμο και προστατεύω ένα άλλο δάσος από τον Πόλεμο τη Διχόνοια και την Κακία.

Γνώρισα κι εγώ τον Χάρο. Είχε έρθει και στο δάσος που προστατεύω πριν πολλά χρόνια. Θέλετε λοιπόν να πολεμήσουμε μαζί το Χάρο και το Δαίμονα;

-Ναι, απάντησαν τα ζώα. Τότε η κοπέλα μετά από πολύ σκέψη βρήκε πως θα έφτιαχναν το ραβδάκι και είπε στα ζώα: Ακούστε προσεκτικά. Θα κόψουμε ένα μακρύ και χοντρό ξύλο και θα το τυλίξουμε με ένα πανί. Θα κολλήσουμε πάνω στο ξύλο διάφορα καλά πράγματα.

- Μα δεν έχουν μείνει στο δάσος καλά πράγματα. Ο Χάρος και ο βοηθός του τα έχουν ρημάξει όλα. Είπε το πιθηκάκι.

- Κάτι θα βρούμε συνέχισε η όμορφη κοπέλα. Αφού κολλήσουμε τα καλά πράγματα

στο κομμάτι του ξύλου θα το τυλίξουμε μ' ένα ειδικό πανί που έχει μαγικές ικανότητες.

-Και πού θα βρούμε αυτό το πανί;
Ρώτησε η τίγρης.

-Το έχω εγώ, αυτό το πανί είναι ραμμένο από κλωστές της χώρας του παραμυθιού. Τι λέτε να ξεκινήσουμε να φτιάχνουμε το ραβδί;

-Ναι, απάντησαν όλα τα ζώα. Και κάθισαν να ακούσουν τις συμβουλές της κοπέλας: Εσύ αρκούδα πήγαινε και κόψε ένα χοντρό μακρύ κλαδί από κάποιο δέντρο. Οι υπόλοιποι προσπαθήστε να βρείτε καλά πράγματα για να κολλήσουμε πάνω. Έτσι όλοι άρχισαν τη δουλειά.

Μετά από λίγη ώρα και αφού τα παιδιά είχαν ξυπνήσει από τη μαγική σκόνη που τους είχε ρίξει ο Δαίμονας και αφού είχαν καταλάβει τι είχε γίνει συναντήθηκαν όλοι στη μέση του δάσους. Η αρκούδα παρέδωσε στην κοπέλα ένα όμορφο λεπτό ξύλο. Ένα- ένα ζώο έδινε στην κοπέλα ότι είχε φέρει και εκείνη το κόλλαγε πάνω στο κλαδί. Το ελάφι έδωσε λίγη χρυσόσκονη, το σκιουράκι λίγο χαρτοπόλεμο από τις περσινές Απόκριες, η καμηλοπάρδαλη έδωσε μερικές λωρίδες από το νυφικό της, η τίγρης έδωσε λίγο μέλι που το είχε κλέψει απ' την αρκούδα επειδή δεν έβρισκε τίποτα να φέρει. Το πιθηκάκι είχε φέρει ένα ασημένιο αστέρι που το είχε πιάσει όπως

καθόταν πάνω στο δέντρο. Το αστέρι είχε πέσει πίσω από ένα βουνό και το πιθηκάκι ανέβηκε το βουνό για να πιάσει το αστέρι. Η κοπέλα κόλλησε το αστέρι στην κορυφή του καινούργιου ραβδιού. Στο τέλος η κοπέλα έβαλε το πανί που ήταν ραμμένο με κλωστές απ' τη χώρα του παραμυθιού και το τύλιξε προσεκτικά στο ραβδί. Αφού το ραβδί ήταν έτοιμο τα ζώα παρέδωσαν στα παιδιά το μαγικό ραβδί γιατί μόνο αυτά μπορούσαν να νικήσουν το Χάρο.

Ο Χάρος μόλις κατάλαβε τι είχε συμβεί έτρεξε γρήγορα προς το δάσος. Ο Δαίμονας προσπάθησε να τον εμποδίσει μα ήταν μάταιο. Μετά από λίγο τα παιδιά, ο Χάρος και ο βοηθός του βρέθηκαν

αντιμέτωποι και τότε άρχισε μια τρομερή μάχη. Όλα τα ζώα του δάσους με δύο παιδιά και μια όμορφη κοπέλα -που μάλλον ήταν νεράιδα κάτι που δεν τους είπε ποτέ- εναντίον του Χάρου και του Δαίμονα. Ο Χάρος είχε το δικό του ραβδί και τα παιδιά το δικό τους. Ακούμπαγε ο Χάρος τα ζώα με το ραβδί του και γινόταν υπηρέτες του. Τ' ακούμπαγαν τα παιδιά και γινόταν όπως πριν. Ο πόλεμος αυτός κράτησε πολλά μερόνυχτα. Ο βοηθός του Χάρου έριχνε μαγική σκόνη μίσους, πολέμου, κακίας... Τα παιδιά έριχναν τη σκόνη της αγάπης, της φροντίδας, της ειρήνης.

Οι δύο αυτές σκόνες μπερδεύτηκαν και μετά από αρκετή ώρα φάνηκε πως ήταν

περισσότερη εκείνη η σκόνη της αγάπης, της φροντίδας, της χαράς. Αφού αυτή η σκόνη υπερίσχυσε το Χάρο έπεσε στο χώμα ενώ ο Δαίμονας έγινε αρκούδα όπως ήταν πριν. Μετά από λίγο μια λάμψη βγήκε από το σώμα του Χάρου και τον εξαφάνισε. Τα ζώα γλένταγαν όσες μέρες είχε κρατήσει ο πόλεμος. Όλα τα ζώα και τα παιδιά ένιωθαν πραγματικά αυτά τα συναισθήματα που δεν μπορούσε να νιώσει ο Χάρος. Έτσι υπήρχε ένα όμορφο δάσος που δεν κινδύνευε πια.

Ξαφνικά εμφανίστηκε μια πύλη μπροστά στα παιδιά, στα ζώα και στην κοπέλα και όλοι κατάλαβαν πως ήταν η ώρα του αποχαιρετισμού. Τα παιδιά αποχαιρέτησαν τα ζώα και την κοπέλα και

έφυγαν. Βρέθηκαν στη σοφίτα του σπιτιού τους και είδαν πως δεν είχε περάσει ούτε ένα λεπτό από τότε που έφυγαν...!!!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΡΙΒΥΖΑΔΑΚΗΣ!!!

ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Το παράθυρο έχει θολώσει, έχει πολύ ομίχλη και βρέχει καταρρακτωδώς εδώ στην Αθήνα.

Σε μια άλλη γωνιά του κόσμου όμως που είναι κάπου κρυμμένο στην άκρη της γης και εμφανίζεται μόνο σε αυτούς που έχουν πίστη στον εαυτό τους και στη μαγεία, γίνονται πράγματα τα οποία μόνο εμείς τα παιδιά μπορούμε να φανταστούμε.

Όλα αρχίζουν κάπως έτσι:

Μια φορά και ένα καιρό σε ένα μακρινό χωριό της Γερμανίας πέντε παιδιά παίζουν χαρούμενα στην αυλή ενός εγκαταλελειμμένου σπιτιού με μια μπάλα

όταν ξαφνικά αυτή έπεσε μέσα στο πηγάδι του κήπου.

- «Ωχ, όχι φώναξε ο Tom αυτή είναι η αγαπημένη μπάλα του αδερφού μου, αν μάθει ότι την έχασα θα με σκοτώσει. Τι θα κάνω;»

Για λίγα λεπτά η ησυχία επικρατούσε απλώνοντας το λευκό της πέπλο πάνω από τα παιδιά. Μέχρι που μια φωνή ακούστηκε μέσα από το πηγάδι.

- «Άουτς. Με χτύπησες ανόητη μπάλα. Πώς βρέθηκες εσύ εδώ κάτω; Κάτσε να σε πάω πάνω πριν με πάρουν χαμπάρι».

Τα παιδιά γύρισαν και κοίταξαν προς το πηγάδι.

Ένα μικρό ξωτικό ανέβαινε πάνω με τη μπάλα.

- «Αχ, μαμά μου άνθρωποι, με είδαν οι άνθρωποι».

- «Μη φοβάσαι δε θα σου κάνουμε κακό», πετάχτηκε η Petra.

- Λοιπόν εντάξει πάρτε τη μπάλα σας αλλά μην τη ξαναρίξετε στο πηγάδι, και δε με είδατε ποτέ είπε, και βγήκε έξω από το πηγάδι, πήδηξε στο έδαφος και όπως περπατούσε πάτησε πάνω σε ένα αγκάθι.

- Το πόδι μου, φώναξε.

- Περίμενε μην κουνιέσαι, είπε ο Tom, το έχω πάθει και εγώ. Φέρε μου το πόδι σου. Ορίστε μουρμούρισε το ξωτικό. Αυτό ήταν είπε ο Tom μετά από λίγο, αφού τράβηξε με προσοχή το αγκάθι από το πόδι του ξωτικού.

- Αχ, σε ευχαριστώ παιδί. Την ευχή μου να 'χεις, είπε το ξωτικό και ξαναπήδηξε στο πηγάδι.

- Ω, το είδατε αυτό βγήκε με μαγικό τρόπο από το πηγάδι και ξαναπήδησε μέσα σε αυτό μαγικά.

- Πρέπει να βρούμε ένα τρόπο να δούμε που πήγε, είπε ένα από τα παιδιά.

- Πώς όμως; φώναξε ο Tom.

Αν ξαναπετάγαμε τη μπάλα, μπα, άστο. Το βρήκα, θα κατέβουμε και εμείς εκεί, είπε υψώνοντας τη φωνή η Petra.

- Δεν είσαι στα καλά σου, δε μας σώζει κανείς έτσι και κατέβουμε εκεί κάτω, αποκρίθηκε ο Maik.

- Ναι, είπαν τα παιδιά.

- Ωραία τότε θα πάρουμε σχοινιά, καλάθια, δε πρόλαβε να ολοκληρώσει όταν ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

- Μην το κάνετε αυτό ξανά, ανησυχήσαμε, που είσασταν, είπε η μαμά του Τομ.

- Εμπιστευτείτε με, είπε η Petra, και ελάτε αύριο εδώ στις neun Uhr το πρωί.

Τα παιδιά δεν απάντησαν, έγειραν το κεφάλι τους προς τα κάτω και πήραν το δρόμο του γυρισμού.

Η Petra το άλλο πρωί πήγε στην αυλή μαζί με τα καλάθια, τα σχοινιά αλλά και μια τσάντα με γλυκά, παγωτά, σοκολάτες και ένα κουτάκι.

Περίμενε για λίγα λεπτά ώσπου ήρθαν και οι υπόλοιποι.

- Δε θα σ' αφήσουμε να το κάνεις αυτό είναι παράλογο, είπαν.

- Καλά λοιπόν θα κάνουμε μια προσπάθεια, ένα πείραμα και άμα αποτύχει θα φύγουμε από το μέρος.

- Τι πείραμα φώναξαν τα παιδιά. Θα δέσουμε στο σχοινί αυτή τη σακούλα με τα γλυκά και το κουτί θα κολλήσουμε αυτή την πινακίδα που ετοίμασαν η οποία γράφει: Πάρτε ότι θέλετε και μετά πετάξετε τα σκουπίδια στο καλάθι.

- Είναι πολύ βαθιά όμως είπε η Claudia.

- Ελάτε να το δοκιμάσουμε μόνο.

- Άντε καλά είπε ο Tom.

Τα παιδιά έδεσαν στο σκοινί τη σακούλα με τα γλυκά και το κουτί, κόλλησαν την πινακίδα και έριξαν το σκοινί μέσα στο πηγάδι. Κάτι ένιωσαν να τραβάει το σκοινί. Ανατρίχιασαν, δεν είδαν τίποτα όμως.

Ύστερα από μισή περίπου ώρα τράβηξαν το σκοινί πάνω, τα γλυκά έλειπαν και τα περιτυλίγματα ήταν πεταμένα στο κουτί.

Έτσι τα παιδιά αποφάσισαν να κατέβουν στο πηγάδι. Έδεσαν τα σκοινιά και πήδηξαν.

Αυτό που έκαναν τα παιδιά ακούγεται τρελό και όχι μόνο! Θεότρελο, παρακινδυνευμένο! Ποιος θα το έκανε αυτό; Δεν ξέρω μάλλον κάτι θα τους τράβηξε. Ίσως η σιγουριά πως υπήρχε κάτι το μαγικό

σε αυτό το πηγάδι. Προς το παρόν ούτε και εγώ μπορώ να καταλάβω.

Και για να μη σας τα πολυλογώ τα παιδιά έπεσαν μέσα στις προβλέψεις. Όντως υπήρχε κάτι το μαγικό εκεί.

Ακούστηκε ένας παράξενος ήχος, τα σκοινιά τα οποία είχαν δέσει απ' την μια μεριά σε ένα βράχο και από την άλλη γύρω από το σώμα τους, δήθεν για ασφάλεια, κόπηκαν. «Ήρθε το τέλος μας» σκέφτηκαν και οι πέντε ταυτόχρονα καθώς έπεφταν όλο και πιο γρήγορα όταν επιτέλους προσγειώθηκαν πάνω σε μαλακό γρασίδι.

- Σας το είπα πως κάτι μαγικό υπήρχε μες στο πηγάδι, είπε η Petra.

- Και εμείς που το ξέρουμε ότι ζούμε
ακόμα;

Απάντηση στην ερώτηση του Μουκν Θα
έδινε ένα πολύχρωμο σκυλί με έξι πόδια.

Τι γυρεύετε εσείς εδώ στην
ονειροχώρα; Πώς βρεθήκατε εδώ, ε;
Βέβαια εκείνο το ξωτικό φταίει για όλα.

Συγνώμη εμείς ονειρευόμαστε τώρα.

Μπα δεν νομίζω, λίγο απίθανο.

Τα παιδιά τσιμπιόντουσαν συνέχεια για
5' μα τίποτα δε γινόταν.

Θα μου εξηγήσει κανείς τι συμβαίνει
πετάχτηκε ξανά η Petra. Ποιος είσαι εσύ;
Πώς είσαι έτσι; Τι γίνεται εδώ; Πως
βρεθήκαμε εδώ;

Το κορίτσι διέκοψε μια ποντικίνα που περνούσε από εκεί και σκέφτηκε να πει ένα γεια στο σκύλο.

Γεια σου σκύλε, είπε ειρωνικά η ποντικίνα.

Στις ομορφιές σου, της είπε το σκυλί. Χειρότερη και από το γιο του βασιλιά το μικρό έγινες, όλο με τον εαυτό σου ασχολείσαι.

Ποιος είναι πάλι αυτός; αποκρίθηκαν.

Λοιπόν ακούστε με καλά είπε το σκυλί στα παιδιά. Ο βασιλιάς της ονειροχώρας πέθανε, έχει όμως δυο γιους. Ο πρώτος του γιος είναι κακός. Ακούγεται ότι είναι άρχοντας του σκότους. Ο δεύτερος γιος είναι ανεύθυνος, ασχολείται μόνο με τον

εαυτό του. Όπως είναι λογικό ο πρωτότοκος θα πάρει το θρόνο όμως αυτός θα καταστρέψει την ονειροχώρα και όχι μόνο, θα γεμίσει τα όνειρα τους πίκρα, λύπη.

Απίστευτο, είπαν τα παιδιά. Έχουμε διαβάσει βιβλία και έχουμε δει ταινίες με το ίδιο θέμα. Άσε που όντως τον τελευταίο καιρό βλέπουμε εφιάλτες.

Το ξέρω παιδιά από κει έχει επηρεαστεί και αυτός. Πολλοί άνθρωποι συγγραφείς γράφουν για την ονειροχώρα χωρίς να ξέρουν ότι υπάρχει. Δεν ξέρουμε όμως τι να κάνουμε για να σώσουμε εμάς και εσάς.

Πρέπει να τους βοηθήσουμε μια και βρεθήκαμε εδώ, δεν αντέχω τους εφιάλτες, είπε ο Μαϊκν.

Που θα μπλέξουμε πάλι; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα.

Η συνέχεια αφήνεται σε εσάς.

ΜΑΡΩ ΚΟΥΡΜΟΥΣΗ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

Τώρα θα σας διηγηθώ
μια ιστορία με μία
οικογένεια τεσσάρων
μελών.

Σε μία χώρα όπου οι
μύθοι ζωντανεύουν και οι θρύλοι
γεννιούνται, η οικογένεια αυτή έπαθε κάτι
πολύ τρομερό και παρανοϊκό.

Η οικογένεια είχε δύο παιδιά που ήταν
δίδυμα και είχε επίσης και έναν σκύλο.

Μία μέρα ηλιόλουστη έπαιρναν όλοι μαζί
το πρωινό τους. Ξαφνικά την ωραία αυτή
στιγμή διέκοψε η επίσκεψη του ταχυδρόμου
ο οποίος τους προσκαλούσε να συναντήσουν

το Δήμαρχο στο δημαρχείο. Αυτοί ξεκίνησαν να πάνε χωρίς να ξέρουν τί τους περίμενε. Όταν έφτασαν επιτέλους-ο κύριος και η κυρία Ζακ- συνάντησαν το Δήμαρχο ο οποίος και τους είπε ότι επειδή είχαν πρόσφατα μετακομίσει, αργά ή γρήγορα θα μάθαιναν το μύθο πάνω στον οποίο ήταν χτισμένη η πόλη. Ο μύθος ήταν ο εξής: Κάποτε σ' αυτήν τη πόλη κατοικούσε ένας βρικόλακας ο οποίος κατασπάραζε τα παιδιά ηλικίας 3-12 ετών. Η ανακοίνωση του μύθου ήταν και η κύρια αιτία της πρόσκλησης του Δημάρχου προς τους Ζακ. Οι Ζακ αναστατωμένοι πήγαν σπίτι τους και προσπάθησαν να μην πουν τίποτα στα παιδιά

τους για να μην τα τρομάξουν, παρόλο που κατάλαβαν ότι ήταν ένας απλός μύθος.

Τα παιδιά, ο Τζον και ο Πίτερ, μετά από λίγες μέρες γράφτηκαν στο σχολείο. Τη πρώτη μέρα ένιωθαν «σαν τη μύγα μες το γάλα», όμως αυτό το δυσάρεστο συναίσθημα δεν κράτησε για πολύ αφού μετά από λίγο καιρό έκαναν καινούργιους φίλους. Μάλιστα, ένας από αυτούς έγινε καλός τους φίλος και μια μέρα έτσι όπως συζητούσαν, του ξέφυγε νομίζοντας ότι ήδη ήξεραν το μύθο και έκανε ένα σχόλιο πάνω σ' αυτόν. Ευτυχώς μόλις κατάλαβε ότι δεν ήξεραν τίποτα τους είπε ότι τους έκανε πλάκα.

Μια μέρα τα παιδιά, γυρνώντας από το σχολείο, στο δρόμο είδαν το σκύλο τους να

κυνηγάει κάποιον, έτσι γεμάτοι περιέργεια ακολούθησαν το σκύλο. Ξαφνικά τα ίχνη του σκύλου χάθηκαν και έτσι τα παιδιά βρέθηκαν σε αδιάξοδο. Η τύχη όμως τα βοήθησε γιατί άκουσαν το σκύλο να γαβγίζει. Ακολουθώντας τον ήχο του γαβγίσματος, βρήκαν το σκύλο να κάθεται και να κοιτάζει έναν πύργο. Γρήγορα- γρήγορα πήραν το σκύλο και τράβηξαν προς το σπίτι τους. Ήταν πολύ φοβισμένα με αυτό που μόλις πριν λίγο είχαν αντικρίσει-έναν πύργο καθόλου συνηθισμένο. Ήταν τεράστιος με κρεμασμένες δάδες αναμμένες. Την επόμενη μέρα στο σχολείο έπιασαν το φίλο τους και του είπαν ότι ο μύθος μπορεί να είναι αληθινός. Μην μπορώντας να ξεχάσουν την

εικόνα του πύργου, ρωτούσαν τους περαστικούς διάφορες πληροφορίες σχετικά με τον μύθο. Κανένας όμως δεν τους είπε τίποτα, είτε γιατί δεν ήξεραν τίποτα είτε γιατί δεν ήθελαν να πουν. Τα τρία παιδιά, αποφάσισαν να πάνε να εξερευνήσουν τον πύργο. Αν όντως ο μύθος ήταν αληθινός θα πληροφορούσαν όλο το κόσμο. Με αυτό το σκοπό ξεκίνησαν τη μικρή τους περιπέτεια.

Μόλις έφτασαν στο πύργο φοβήθηκαν και τρόμαξαν εξαιτίας ενός αποκρουστικού θορύβου και, όπως ήταν φυσικό, κρύφτηκαν πίσω από κάτι θάμνους. Όταν ηρέμησαν, μπήκαν στον πύργο. Με το άνοιγμα της πόρτας, εμφανίστηκαν εκατοντάδες νυχτερίδες που πετούσαν προς τα έξω.

Μέσα ο πύργος ήταν σκοτεινός με αναμμένα μόνο λίγα κεριά και μύριζε χαλασμένο τυρί. Επίσης οι γωνίες των τοίχων είχαν πιάσει μούχλα και μύριζαν εξίσου άσχημα. Δεξιά και αριστερά των διαδρόμων υπήρχαν πανοπλίες που όποιον έβλεπαν του έριχναν με τα ακόντιά τους. Ευτυχώς, δεν χτύπησε κανείς, μόνο ο Τζόν έσκισε το παντελόني του. Ξαφνικά, έσβησαν τα λίγα κεριά που υπήρχαν και επικρατούσε σκοτάδι μέχρι που ανάψανε φακό. Λίγο πιο μπροστά κάποιοι πίνακες τους έδιναν την αίσθηση ότι τους κοίταζαν. Όταν έφτασαν στο τέλος του διαδρόμου, ο Πίτερ πάτησε στο πάτωμα και αυτό άρχισε να υποχωρεί. Για καλή τους τύχη, κανένας δεν έπεσε στο κενό. Έτσι ο

Τομ και τα δύο αδέρφια πήγαν από τα πλάγια του διαδρόμου. Πλέον, αφού ξέφυγαν από τις παγίδες εμφανίστηκαν μπροστά τους κάτι σκάλες. Πάνω στις σκάλες ήταν τοποθετημένο ένα κόκκινο χαλί γεμάτο αράχνες. Τα παιδιά, γεμάτα φόβο αλλά και περιέργεια ανέβηκαν τις σκάλες και στο τελειώμά τους αντίκρισαν έναν τρομαχτικό άντρα που έμοιαζε με βρυκόλακα. Τα παιδιά, όπως ήταν λογικό ξεκίνησαν να ουρλιάζουν μέχρι που ο βρυκόλακας εξαφανίστηκε. Τα παιδιά φοβισμένα έψαχναν μάταια την έξοδο διότι ο πύργος ήταν τόσο μεγάλος που δεν ήξεραν που ήταν η έξοδος για να βγουν. Χαμένοι μέσα σ' αυτόν τον αχανή πύργο κάθισαν να ξεκουραστούν όμως άθελά τους,

τους πήρε ο ύπνος και έτσι ο βρυκόλακας βρήκε την ευκαιρία και άρπαξε ένα από τα παιδιά.

Το επόμενο πρωί μόλις ξύπνησαν συνειδητοποίησαν ότι ο Τζόν έλειπε. Εν τω μεταξύ οι γονείς των παιδιών είχαν ανησυχήσει και τα έψαχναν. Ο Τομ και ο Πίτερ έψαχναν τον Τζον όλη την ημέρα. Το βράδυ τα παιδιά απεγνωσμένα, αφού είχαν ψάξει σχεδόν όλο τον πύργο, τους είχε μείνει μία περιοχή-ένα δωμάτιο. Τελικά ο Τζον ήταν δεμένος σε μία καρέκλα μέσα στο δωμάτιο. Μόλις μπήκαν τα παιδιά προσπάθησαν να τον λύσουν και μόλις τα κατάφεραν άρχισαν να τρέχουν προς την έξοδο, την οποία και είχαν βρεί. Στην πόρτα

τους περίμενε μία δυσάρεστη έκπληξη. Ο βρυκόλακας, ο οποίος προσπάθησε να αρπάξει τον Πίτερ αυτή τη φορά. Όμως δεν τα κατάφερε γιατί τα παιδιά έτρεξαν προς τα έξω, στον κήπο, πράγμα που δεν μπορούσε να κάνει ο βρυκόλακας γιατί είχε ακόμα φώς. Τα παιδιά χαρούμενα πήγαν προς τα σπίτια τους. Εκεί τους περίμεναν οι γονείς τους που όμως δεν τα μάλωσαν γιατί αφότου άκουσαν τη περιπέτειά τους κατάλαβαν ότι είχαν περάσει πολλά.

Από εκείνη την ημέρα η ιστορία των τριών αυτών «ηρώων» ταξίδεψε σε όλο το κόσμο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΚΟΝΤΟΥΚΗΣ

Ένα παραμύθι: «Η διαφορετική Μαρία»

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Μαρία, που ξέρετε τι έκανε; Έπαιρνε τα βιβλία του σχολείου και άρχιζε να τα διαβάζει. Μάθαινε, μάθαινε κι όλο μάθαινε. Τα είχε κάνει όλα της πρώτης τάξης τα μαθήματα από τριών χρονών. Πλησίαζε να μάθει και της δευτέρας τάξης. Αυτό όμως οι γονείς της δεν το ήξεραν. Έτσι, αποφάσισαν να την πάνε στην πρώτη τάξη για να δουν τι γίνεται με την κόρη τους. Αλλά τους είχε πιάσει και λίγο περιέργεια. Έλεγαν, γιατί η κόρη μας κλείνεται στο δωμάτιό της και τι κάνει εκεί μέσα; Καθόταν

στο δωμάτιό της για ώρες. Και ξέρετε και κάτι άλλο; Η Μαρία μπορούσε να κάνει και άλλα πράγματα. Μπορούσε (και) να πετάξει και να είναι γοργόνα, με ένα μαγικό υγρό δηλαδή. Μπορούσε να τα κάνει όλα αυτά. Όταν είδε ότι τα παιδιά δεν την πρόσεχαν, πέταξε μακριά. Σε λίγο όμως όλο το σχολείο το ανακάλυψε και άρχισε να ψάχνει από εδώ κι από εκεί για να τη βρει. Η Μαρία πουθενά. Και η Μαρία σχολείο γυρίζει, στο διάλειμμα. Τα παιδιά τη βλέπουν και της λένε πού ήσουν; Και εκείνη απάντησε: πήγα μια βόλτα, πήδηξα από τα κάγκελα και έφυγα, και τώρα ήρθα. Ένα παιδάκι είπε μπαίνουμε μέσα. Πάμε, πάμε ελάτε, είπε ο Νίκος στα άλλα παιδιά της τάξης. Η

δασκάλα (μέσα στην τάξη) είπε γιατί αργήσατε τόσο πολύ; Γιατί μιλούσαμε και δεν ακούσαμε το κουδούνι. Στο άλλο διάλειμμα ξαφνικά πίσω από την διαφορετική Μαρία εμφανίσθηκαν άλλες 18 Μαρίες, χωρίς να το καταλάβει η διαφορετική Μαρία. Για άλλη μια φορά, η διαφορετική Μαρία βλέπει ότι δεν την κοιτάζουν όλα μα όλα τα παιδιά του σχολείου και γίνεται καπνός. Όταν το ανακάλυψαν αυτό στο σχολείο άρχισαν να ψάχνουν παντού, αλλά η Μαρία πουθενά. Βαρέθηκε να ψάχνει το σχολείο, αλλά οι Μαρίες δεν σταμάτησαν, γιατί η διαφορετική Μαρία ήταν γι' αυτές η αρχηγός τους και δεν ήθελαν να τη χάσουν. Τελικά, οι Μαρίες είδαν κάτι στον ουρανό και φώναξαν τι είναι

αυτό; Ήταν η Μαρία! Μόλις είδε τις Μαρίες βούτηξε στην θάλασσα σαν γοργόνα. Τότε την είδε ένας όμορφος άντρας που τον έλεγαν Ιωάννη. Την ερωτεύθηκε και έπεσε στο νερό για να πάει κοντά της. Εκείνη το κατάλαβε και έγινε άνθρωπος πάλι. Τότε την πήρε και παντρεύτηκαν.

ΜΑΡΙΑ-ΗΩ ΓΛΑΡΟΥ